

Taitoa, iloa ja karismaa

► Nina Mya ja Verner Pohjola toivat Greenwich Villagen Inkerosiin.

KONSERTIT

ENSILEVYNÄ viime perjantaina julkaissut Nina Mya on sanalla sanoen loistava lahjakkuus. Carmen McRae ja Anita O'Dayn jalanjäljissä kulkeva eloisa nuori laulaja siirsi tämänvuotisen InkJazz-konsertin yhdöllä kidenliikkeellä Arkkapurhan teollisuusmuseosta newyorkilaisen jazzklubin hämärin valoihin.

Eikä siinä kaikki. InkJazzin taiteellinen johtaja Jari Perkiömäki toi lavalle paitsi loistavan yhtyeen, myös toisen huippuluokan solistin. Trumpetisti Verner Pohjola otti oman tilansa ensimiehen etualalla syyttäneen kokoonpanon ja yleisön Suomessa harvoin nähtävään sykkeeseen.

Nyt kymmenennen keran järjestetystä InkJazzista on kehkeytynyt traditio, jota Perkiömäki on omalla johtajakaudellaan merkittävästi kehittänyt. Perkiömäellä on tapana koota joka vuodelle erilainen yhtye ja rakentaa ohjelmaa aina hieman erilaiselle teemalle.

Silti täytyy sanoa, että tähän asti taitavimmatkaan solistit eivät ole täyttäneet InkJazzin yleisön musiikinälkää niin hyvin kuin Nina

Konsertin toinen solisti, trumpetisti Verner Pohjola on virtuosomainen muusikko, jolla on myös meritilistallaan Pori Jazzin Vuoden taiteilijan arvonimi vuodelta 2004.

Mya ja Verner Pohjola. Kaiken lisäksi tämänvuotinen InkJazz Ensemble oli aivan nappivalinta: pianistina oli taitava ja eläytyvä Riitta Paakki, rumpalina takuuvarma Ville Pynäsi, jolle InkJazz on tuttu tapahtuma jo aikaisemmilta vuosilta, basistina Myan yhtyeessä soittava Teemu Åkerblom ja saksofonissa tietysti Perkiömäki itse.

Konsertin käyntiin potkaisut Jerome Kernin standardi The Song Is You muuntui Perkiömäen sovituksena kunnianosoitukseksi Stora Enson Anjalankosken tehtaiden 140-vuotiselle historialle.

Heti perään kuultiu But This One Goes In Four räjäytti pankin. Verner Pohjolan sävellyksen rytmiiikka sai koko InkJazz Ensembleltä arvoisensa käsittelyn, ja Riitta Paakin upea piano-

soolo siivitti kappaleen johonkin arkisten ulottuvuuden tuolle puolen.

Thelonius Monkin I Mean You rakensi sillan fantastisen avauksen ja Nina Myan InkJazz-debyytin välille.

Mya puolestaan esittäytyi salintäyteiselle yleisölle omalla tuotannollaan. Illusion ja tuoreen levyn nimikappale Flying Solo sinkauttivat kuulijan suurkaupungin yöhön, valoihin ja varjoihin.

- Kerron lauluissani naisen elämästä, suurkaupungista ja sinkkuudesta, vähän pilke silmäkulmassa, Mya kertoi.

Etsimättä mieleen tullut Carmen McRae on Myan suurimpia suosikkeja. Mya ei kuitenkaan jäljittele kehtään, vaan luo omanlaisiaan jazztulkintaa. Fraseeraus on kohdallaan, äänessä on vaihtotonta kuulautta, voimaa ja laaja-alaisuutta, raapivuutakin silloin kun sitä tarvi-

Pori Jazzin Vuoden taiteilijaksi 2012 nimetty Nina Mya tulkitsee InkJazzin lavalla raikkaasti ja persoonallisesti niin tuttuja standardeja kuin omaakin tuotantoaan.

InkJazzin taiteellinen johtaja Jari Perkiömäki kokoaa tapahtumaan joka vuosi hieman erilaisen ensemblen. Tämänvuotiset valinnat olivat napakymppi.

taan. Harvat suomalaiset laulajat kykenevät improvisoimaan niin luontevasti kuin Mya.

Verner Pohjolan koskettava

tulkinta Tom Waitsin Take It With Me -kappaleesta avasi konsertin toisen puoliskon hiljaisen charmikkaasti ja muutti tunnelman mietiskelevän hartaaksi ennen väliaikaa kuullun, Nina Myan johtaman Love For Sale -standardin ilottelun jälkeen.

Nina Mya palasi estradille oman Solitary-kappaleensa myötä. Yksinäisyyttä käsittelevä balladi johti toiseen, dramaattisempaan versioon samasta aiheesta:

- I'm A Fool To Want You on aivan erityinen kappale minulle, onhan sen levyttänyt yksi esikuvistani, Billie Holiday. Ja myös Laila Kinnunen ("Tuohon tietä kuljen"), Mya sanoo.

Frank Sinatran epätoivoisen rakkaudentunnustus nousi Myan ja yhtyeen esittämässä ilian ehdottomasti parhaaksi standarditulkinnaksi. Myan levyillekin valit-

tu populaariklassikko hehkutti laulajan kykyjä tulkita paitsi rytmikkäitä ja melodisia, myös tekstiä uskottavasti ja vahvalla otteella.

Benny Golsonin Whisper Not oli jälleen tyylikäs välipala matkalla kohti illan huipennusta. Viimeisenä kuultiu Bobby Troupin 1940-luvun sävellys on kääntynyt vuosikymmenien aikana monenlaisen asuun, ja hyvin se toimi myös kehyksenä reippaalle improvisoinnille.

Äännekkästä encorea vaatinut yleisö lähetettiin kotimatalle Joe Zawinulin Mercy Mercy Mercy -kappaleen myötä. Letkeään soul-asuun puetaan jazzbixin riffit kaikuiivat mukavasti korvissa erittäin antoisan parituntisen jälkeen.

Torstai-ilan yleisöä siteeraten: "Lieää! Lieää!"

KARHUJARIN
karhujarin@presssystem.com